

Sy-li spěval,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok;
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěvaš,
Swérne džělaš
Wśedne dny;
Džení pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će. F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa żo kóždu żobotu w Esmerlerjez knihiczschejerji w Budyschinje a płaczi schtwortslénje 2.— hr. bjes porta.

Quasimodogeniti.

1. Jan 5, 1—6.

Jutrowny čaž je sa wjele živojbow wojebje ważny tehoodla, dokež tu wopuszczá džeczi schulu a stupja po wobnowienju kſeje-jezsuskeho ducha won do žiwjenja, a tam stupja małe džeczi do ryhle, a stupja s tym do čaža, kotrež jini nadpołożuje přenje staroscze a pschiżłuschnoscze. Tu kaž tam maný jako kſhesczijno žiwjatu pschiżłuschnoscž, jim wjedniży bjež, so býchu wostale na prawym puežu. Tutu pschiżłuschnoscž pak budzemy jenož potom móz prawje dopjelnicž, hdvž hamí stejiny w kólnie wérje a w luboſezi te Khrystufzej. Stejiny pak tak, dh i namałamy prawu khróblosež i wojowanju, bjes kotrež njebudzemy, hdvž chzemij bjež prawi kſhesczijeno.

Wono wschał njemóže hinał bjež, hdvž chzemij druhim bjež požyljenje w jich wojowanju pscheczwo wschemu, schtož chze čłowjeka czahnyż na pucz staženja, dha dyrbimy hamí kruje stacž. Tajka móz pschińdze nam wot naszeho Čenjesa a Sbóžnika Jezuža Khrystufa. Tehoodla rěka tež sa naž, jeho snacž wukunycz, kaž wón w žwojej wulkej luboſezi, katraž ho tež teje žmijercze na kóži sa naž njebojesche, naž i hebi czechnje. S wotkel dho pschińdze, so runje w naschim čažu klysczym tak wjele frudnego, so shonimy, kaž w tuthym čažu nusy, kotrež moħl tak jara i temu pomhacž, naž wuczisczicž, ske lóschty a žadoseče bóle pschińberaju? To leži na tym, so čłowjekovo ho klyscze njejku dość saložili na Čenjom Khrystu. Schtož njeby wiedział, so žmij stajnje wobdacži wot spytowanja wschelakeho waschnja. Št̄ njepsczechel, kiž chze naž dželicž wot Boha a njecha nam dacž i njemu pschińcž, žwet se žwojimi lóschami, starý Hadam w naž, kiž naž wabi i temu,

schtož żo nam spodoba, to žu možy, s kotrejmiž dyrbimy wschitzu licziež, a pscheczivo nim rěka wojovacž, so býchu njedobyły nad nami. Węscze, tutym možam móhli žo podacž. Ale dži tola ras i tym, kiž žu tak žiti, praschej žo teho, kotrejuž je jeho brjuch jeho Bóh, abo tych, kiž steja w czemnym hřechu pscheczivo 6. kasni, abo tych, kotrejchž myžle steja jenož po rjanej draſeże a czelnej pschce, abo tych, kiž nahromadžuju bohatstwo na bohatstwo: praschej žo jich, hacž žo cžuja sbóžni, sbóžowni! Trajazh, žohnowany mér dusche njenamałach pola nich. Tutoń mér pschińdze hakle tam, hdzež čłowjek psches pschewinjenje tuthym možow žo bližuje žwojemu Bohu. A tehoodla rěka sa naž, so dyrbimy wojovacž, wojovacž w tej možy, katraž nam pschinježe dobycze. A tutu móz namakam jeniczny pola Čenjesa Česom Khrysta. W nim je pschischla do žwěta móz, katraž pschewinje wschu móz njepsczechela, katraž žo nam njepsczechivo slaja. Schto dyrbjeli žo tak dale bojecž? Tu je Čenjusz, tón jutrowny kral horjestawania a nowego žiwjenja; daj žo tež ty wot njeho wabiež, hdvž praji ſi tebi: Pój sa mnú! Nětki wschał njeje wjazh nasche wojowanje bjes nadžije, bjes wuħlada, hdvž jenož wón nam pomha, hdvž i njemu stejiny w luboſezi a we wérje.

W Khrystufu Čenjuzu wschał budże nam data móz dobycza. We wojowanju dže w požlednim kónzu wo tajke dobycze. To žmij wukunycz móhli we wójnje. Wono žu tajzh byli, kiž měnjaču, so dyrbjalo a móhlo žo kónz czinicž wojowanja s tym, so ludy žo mjes žobu rosręczowachu wo tym, schtož je běsche do wojowanja wiedło. Węscze, móžno by to dyrbjalo bjež. Ale w tajkim mérje, kiž žo natwarci na tajkim saložku, by hiżom sažo ležał koryen i nowemu wojowanju, dokež w požlednim kónzu dyrbj tola jena strona móznišcha bjež, so by potom tež móhla skitowacž mér.

Trajazh měr budže hakle tam, hděž jena strona směje dobyče na svoujim boči. To je hžom našonjenje, kotrež mózemy pšeze sažo činiež na tutej semi.

W naschim kšezezijanskim, duchotnym živjenju je runjet. Pschezitwo njeprscheczelškim možam pschiindžem hake po tom ī měrej, hdž je na naschim boču dobyče. Nasche dobyče pak leži w tym, so Bože kaſnje džeržimy. So býchmy ſo njemylili: Bože kaſnje džeržec je něchtia woprawdžite czežke. Ale džerž ſo jenož we wérje ī twojemu Šbóžniku Jeſuſeji Khrystuſeji, dha placži tež ſa tebie: „Pſchetoz wſchitko, ſchtož ſo wot Boha je narodžilo, pſchewinje ſwět; a naſcha nadžija je to dobyče, kotrež ſwět je pſchewinyllo. Schtó je, kž ſwět pſchewinje, kiba tón, kž wéri, ſo Jeſuſ ſhy Boži je?“ Maſch tuteho Jeſuſa ſa twojeho pomoznika, ſpomniſch na to, ſo wón ſtajnje pſchi tebi ſteji, dha budže tež twoje wojoوانje krónowane ſ wježelym dobyžom, ſ kotrehož pschiindže tež tebi měr twojeje duschę.

A kž hake prawje ſhonil, laſke bohatſtwo w taſkim měrje leži, dha tež ty ſo potom njebudžez wusamknyc ſot pſchizkuſhnoſce, na kotrež hladachmy w ſpočatku, ale budžez tež twoje džecži ſaložic na prawym podložk, kotrež je Jeſuſ Khrystuſ, ſo njebychmy pſchishe na wopacze pueže, ale ſo býchu tež ſame wojovalé w prawym wojoowanju a taſ ſunu měle dobyče, mijenujzy jich duschow ſbóžnoſce. To pak je to jene, ſchtož nuſne je. Ře temu daj Boh ſwoje žohnowanje pſches Jeſom Khrysta. Hamjeń.

Khwal teho Knjesa wſchitko, ſchtož wodých ma!

Hlóž: ſhy dha, o Jeſu mi zhele to wobliežo ſhowaſ?

Khwal teho Knjesa, ſchtož Jeſo we wutrobi nožy, Jeſo wo ſmilnoſc, móz, ponioz, měr, wodacze prožy. Boh je ta móz! ſacžeri ſ wutroby nóz, Wſcho ſbožo naſche je w Boſy!

Khwal teho Knjeſa, kaf činili Žemu ſmý prózy — Wot maloſce naž je ſastarał wodnjo a w nožy, Wopominuſ to! Schto činiež mějeſche wſcho, Wumoz naž ſ čertowej možy.

Khwal teho Knjesa, Boh jandželov ſwojich nam ſežele, W luboſezi Wózowſtej čini nam dobroton wjele! Šwérny je Boh! wunióže ſhubjeneho Wot ſmijerež hřechow a ſ hele.

Khwal teho Knjesa, pſches Khrysta maſch džecžatſtwo Bože! Póžny dha ī Bohu, Boh čini te czeže nam lóže. Wulſi je Boh! Wón ſnaje doſpołnje wſcho! We Boſy naſche je ſbože!

Khwal teho Knjeſa! A nam wéčko to Wózowe hlađa! Wulka a ſwiatka a ſražna je Knjeſowa rada! Boh je naſch Knjeſ! Khudych do njebjich čze wjeſež! Kaf wulka Boža je hnada!

Khwal teho Knjeſa, ſo podaj do Božeje mole, ſ Bohom dži dale, ſo njeboj w najczennijschim dole Boh je naſch ſchit! Šlych wſchitlich budže wón ſbiež! Ře Bohu ſo džeržimy čim bôle.

Khwal teho Knjesa pſchez' dale dži w Knjeſowym mijenje! Štyscheze! ſchtož Boha ma, ſtroſchimy budž, njeboj ſo žeſe. Podwožniž, zubniž ſachodni ſmý, Kaf doſho žiwi na ſemi.

Khwal teho Knjesa — wérjazh! kaf budže nam ſunu, Šbóžny pſches Khrystuſa njeprſchiindže hudny džen ū hudu. Hnada je to činiila nad nanu wſcho, Pſches hnadu žiwy ja budu!

Khwal teho Knjesa, džak, khwalba, čejic Žemu wſcha kluſcha, Czinit je ſ luboſeze Knjeſ wſcho ſa tebie, o duschę Šwjeſ Žemu ſo! Lubuj Trojeniczeho Boha khwal ežlo a duschę!

Khwal teho Knjesa džen požlední tudy na ſemi ſ Bohom dom džen — ſmijercz pſchiindže, móz czelnu nam Bohu budž džak! W ſwiatoku ſpěwamy taſ ſlemi — Boh je ſe ſwojimi wſchěmi!

Khwal teho Knjesa! pſchiindž Božo, ſdžerž, požylu nam wěru; ſ wěčneje ſmijercze kž pomhal a wumohł naž ſwěru! Khwalba budž Cz! Do njebla ū ſebi naž wſmi, ſ bědzenja dowjedž naž ū měru.

F. W.

Po jutrach.

„To běchu woprawdžite jutry ſažo, Handrijo!“ Krawzez džed Kowarjez ſužodej tsecži džen jutrow wječor na ſawzy pſched burjenni ſedžo rjekny. Tam bježadowačtaſ kóždy wječor, hdž bě nětko ſkonečnje doſha ſyma naſečejer dovolila, ſe ſwojej ualennjej wožiwojazej czoſlotu do kraja ſacžahnyc. Doſho wſchak to hiſcheze njebl. Vědy taſ ū jutrami.

Kowar ſwa trubku ū hlybý a wotmoſwi, troſčku ū hlowu najo: „Jutry, haj, haj, jutry to ſažo běchu! To maſch prawje, ſužodže! Ale woprawdžite jutry, ſaž ty praſiſch, drje tola niž czeſeze!“

„Níz? Schto čhesch to ū tym praſiez?“ Krawz ſnapicheziwi, troſčku ſo džiwajo.

„To čzu praſiez“, Kowarjez Handriji rjekny, „ſo drje je Boh woprawdžite jutry daſ, dwojake woprawdžite jutry, ale. Gusta, ale ſchto je je ſwječiſ, haj praſi mi, ſchto je woprawdžite jutry ſwječiſ w naſchim kraju a ludu?“

„Ah, taſ ty to měniſch!“ Gusta Krawz rjekny. „Laj, wěſch, to wſchak je či tajka wěz!“

„Haj, tajka wěz, mój luby Gusta!“ pſchetorže ſtarý Kowar ſužoda. „Ale žona ſchpatna, žana, kotrež mož ſ lohkej wutrobu rjez: to je mi wſcho jene! Žara czežka, ſla wěz to! Haj, Boh luby Knjeſ je nam daſ wopominic ſažo tamny preni džen po ſabacze, ſo ſo džiwo wulſi ſta, ſa naſch Šbóžnik ſ rova ſtanu, a je taſ nam tute jutry ſežini ſa woprawdžite jutry. To rěla, ja či praſu, wſchěm je je wón tajke woprawdžite jutry ſežini, ale je měč, mój luby Gusta, je měč, to je druha wězka, zyle druha!“

„To wſchak maſch prawje, Handrijo!“ pſchihloſhovasche Krawzez džed, ſo džiwajo na ſchorenoſce ſtareho Kowaria. Bě tola Kowar ſamo ſabyl, trubku czaħačez. Haj a to ſamo ujeſpny, ale ju ſymnu dale czaħačez, hdž ſažo ſapocž, ſ ruku machajo:

„A prawje tež mam, hdž ſežu wo dwojakich woprawdžitých jutrah! Haj, te druhe, te čuijesh ſam na ſebi. Čožly wodých pſchirody či praſi, ſo je wotuežila ſe ſmijertneho ſpanja a ſo ſtawa ū nowemu živjenju. Pohladaj tola tamle na tutón jahodowy pjeňež. Čiži pjať hladachmoj na njón a praſachmoj ſebi, ſo njewě, hacž by abo njeby! A haj, dženža, jutry, taſ ſeleny hžo a taſ mlódny! Nježu to woprawdžite jutry, kotrež ū nowemu živjenju ſbudžichu, ſchtož morwe, ſchtož taſ ſara doſho morwe lětža! A ſchto je nam to tute jutry daſ? ſažo Boh luby Knjeſ!“

„Haj, Boh luby Knjeſ! Ale ſud jeho njeſnaje!“ pſchihloſhovasche Krawz, kotrehož bě Kowar ſe ſwojej ſrēčniwoſce ſawabit, hlybſhemu jutrownemu wopominanju wſchego teho, ſchtož jutrowne je.

„Nožze ſnacž, ſužodže, praſi, nožze ſnacž!“ ſawola ſtarý Kowar. Trubku bě ū huby wſaſ, ſo by ſo jemu ſepje ſežalo.

Mějeshče tola telko na wutrobje a to žužodže wjedžesche runje smyžleneho towařsha s dawnych lét, s tych lét, hdžez zyh dom, zyla mješ nježel a žwiaty džen do Božeho domu thodžesche, a žužodnej Krawzez a Kowarjez domaj zyle wěseže. A hižo rěcžesche tež dale, njemyleny tež psches džesči, kotrež s doma pschistu- pschitej a psches wotrocžka, kotryž nasdala pschi plocze stejesche.

„Eži jeni dže, eži praja, so ſo to wscho ſamo wot ſo ežini, ta zyla pschiroda, jeje wulka mudroſez, jeje wubjerne ſarjadowanie, jeje kraſna, pschma rjanoscz! To je wscho ſamo wot ſo! Haj, haj, o wu mudre hlowežki, wu wulke roſomežki! Bjes waſ drje haj a bjeſe wscheje wscheje pomožy a jara mudreje radu, ale niz bjes Božeje radu a wole! Praj, pschecželo mojich karých lét, praj, je to hinač?!”

„Ně, hinač njeje, ale ſrudne je, ſo ſmy tak daloko pschischli!” pschihložowasche Krawz pschecželej, jemu ruku na ramjo po- ſtoli.

„Njepraj: tak daloko! praj: tak do hhubiny, tak do ežem- neho!” Kowar jeho porjedži. „Na tym njejku tucži wjel- mudri paſ ſami wina, ale tež eži wbohuschiz, kiž ſ wschemu praja: haj, haj, ně, ně! a njejku ſymni ani ežopli, ale eži ſhu- daschži liwzych! Je ſeče, je ſyma, je jim to wscho jene. Tajkich mocht ſa hlowu ſhabnycz a jich tſchasež, doniž ſo jich woeži nje- wočinitie a njewidžitej kraſnoſez Božeje ſtwórbh a jich wutroba něſhto njeptnje wo tym, ſo to wscho ſ možy a po wole jeneho wysche nař!”

Wotrocž tulajše ſo pschi tutych ſłowach pschi plocze i twa- rjenje. Njebej jemu derje pschi tutych ſłowach stareho muža a nočzysche tež, ſo byl někaſ do tajkeje roſmoły ſaplecžen. Tola dale hacž i róžkej twarjenja tež nježesche. Tam wosta ſtojo, ſo by ſkódeho ſlowežka wužlychał.

A starý Kowar rěcžesche tež hižom dale, ſo ſpoļojiwski ſe pschihložowazym nyganjom žužoda: „Hdyž paſ je jich tajkichle člowjekow wſchudžom teſko a jich tež mjes nami wježnjanami a ratarjemii džen a wjazy, potom bjes džiwa, ſo jich teſko a teſko jutry tež ſwjecži bjes naſheho stanjeneho a živeho Sbóžnika Jeſuha Chrystuha!”

„Džedo!” pschetonze mały hóležk džeda, „džedo, Jeſuha Chrystuha paſ ſa tola horje ſtanys! Žandžel je to tola tam w preſdnymi rowje pschipowjedał, je wežera duchowny w zyrkwi prajil!”

„Haj, ſaweſče, mój Turko, naſch Sbóžnik je horje ſtanys! Teho dla ſprojecžimy my tola wschitz hromadze tutón ſwjetzeni ſi dny doſho!”

„Haj, my drje tu hiſcheze, žužodže!” rjekny Krawz, „ale ſchtož wežera tu wo ſky widžach, to bě něſhto jara ſrudne. Pomyžl ſebi, wežera dopoldnia, na ſemjach, dželaschtej dwě ſwójbje wonkach na ſky, pomyžl ſebi, wežera, druhi džen jutrow, dopoldnia! A tola nihdže žadny niſny čaž, kiž by jich ſ tomu ežeril!”

„To drje běſtej dwě ſ tych pschicženjenych němſkych ſwój- how?” ſo Kowar woprascha.

„Ha! Hdže tež. Dwě ſerbſkej to běſtej, kotrež ſhm ſebi do naſchich dobrých, ſerbſkich, pobožnych ſwójbow licžil!”

Kowar mjeleži. Krawz tež ničo njepraji. Bě to mjeleženje tuteju starzow, kaž mjeleženje pschi kaſchču, do kotrehož ſu Lu- beho poſožili.”

„Haj, ta ſiwoſez, kotrež je wscho, wscho jene, to ežini”, ſo ſapocža po ſhwili Krawz, „a ta njewéra tež. Tuta ſo eži po- ſaſuje někole wožebje jako člowjefka mudroſez a wuženoſez abo tola pod mjenom tajkeje, njech je druhdy tež zyle něſhto druhé hacž mudroſez a wuženoſez, abo tola pod mjenom tajkeje, njech je druhdy tež zyle něſhto druhé, hacž mudroſez a wuženoſez! A i tomu nělo nowotařſte wužby, ſeltu a druhé nje-

jažne možy! To dyrbí tola ſamo pschi ſkóncžnym jutrnym ra- nju eži ežemne bhež wscho, ſchtož widžisč!”

„To eži prawo bhež dam!” praji Kowar, ſebi trubku ſaſo ſazelejo. Tež Krawzez džed ſebi žwoju pocža tykacž. Běchu ho drje kuntworh do njeje dale, abo ſnadž bě to furjenje a pachanje ſwucžene kaž wschedna jedž abo ſnadž měnjeschtaj, ſo ſ tym te dživne kuntworh a muchi, kotrež běchu jimaſ pschi tutej roſmoſ- wje do myſlow pschileczate, wotčeritaj. Skóncžne běſtej trubž ſaſelenej. Nět! mōžesche to ſ nowa ſo ſapocžez, paſ to podnórjowanje do ſańđenych lěpskich čažow, paſ to roſmoſ- wjenje wo tym wschem, ſchtož někole jimaſche myſl starých ſe prjedawſkich čažow.

„Haj, ſchto čzych prajicž, žužodže!” ſapocža Krawz. „Sel- tow je pschezo hižo bylo, ale telko kaž někole tola niz, a to je ſe ſchodus!”

S najmjeňsha, Gusta, je njejžmy tu pola nař ſak měli. Ale prawje maſch, ſektow je pschezo hižo doſež bylo. Šswjatý Pawoł ſam je ſo tola ſ tajkim abo ſ něčim podobným hižo bědžiež měl! Ale wěſh, ežeho dla wone někole pola nař ſser- bow pschiběžka namakaja? Ta wina je ta ſamka, kaž na pschiftad pschi dželanju na nježelskim a žwiatym dnju! Po- božnoſez, wěra, bojoſez a luboſez ſ Bohu a Sbóžniku ſhubuje ſo tež ſe ſerbſkich a ratařskich wutrobow a do nich ſacěhnje nowo- tařſtwo. Kajke mjeno wone ma, je wscho jene, nowotařſtwo je a to jene, kiž ſtareje, wérneje wěry a pobožnoſez nima a luboſez tež niz, katraž w jutrownym ſbóžniku ſhubuje Boha Wótza a nje- biesku wěžnoſez.”

„Ach!” džesche Krawz, wěřiſh to ty, hdžu ſunje tež nježel uſběže a dželo na nježelskim dnju, na adventiſtow, kiž maja nježel ſa wschedny džen a ſabat ſwjecža!”

„Ně, Gusta, na tutych ſebi ſunje pomužli njejžmy pschi tym. A do zyla, wěſh, adventiſtojo a jich adventiſmus, to ničo tak ſwět powalaze njeje!”

„Haj, ale!”

„Haj, ale! Ja wěm, ſo čhesch mi prajicž, ſo tu a tam jedyn pschividnje, ſo tu a tam jimi jedyn pschividnuje ſ wutrobu a ſe mōſchnju, tež mjes ſserbami, tež mjes ſerbſkimi ratarjemi! Wěſh, to njeje hiſcheze zyh ſwět, tež niz zyrkej a hiſcheze mjenje to zyle ſchecžijanſtwo, ſaložene na Jeſuha Chrystuha, naſcheho stanjeneho ſbóžnika. Šchtóž ſo tak wot attaki adventiſtom po- walicž da, tón, haj, Gusta, ja njemžu hinač prajicž, tón hiſcheze njeſtejſe we wěrje do Chrystuha Jeſuha, tón ſo hiſcheze njebe- ſaložili na tón róžkny ſamjen, katraž naſch ſenje Jeſuha je!”

„Haj, Handrijo, tole ſy mi zyle ſ wutroby rěčjal. A jene ſlowo biblije drje ſo někole ſaſo wospjetuje. Čeſklojo ſu tén róžkowym ſamjen ſacžiſli, eži ežeklojo, kofsiž někole twarja dom adventiſtſkeje gniejny, ale niž jenož a jenož na Jeſuha ale tež na jukti člowjekow. Woni pschetrjechja po mojim měnjenju ſarijejow hiſcheze. Farijejovo njeſnajachu Jeſuha Chrystuha hiſcheze, ežile paſ to po prawom dyrbjeli a praja dže tež ſo jeho a bibliju ſlepje ſnaja hacž druhi!”

„A Gusta, kaž Jeſuha Chrystuha ſa jeniežki ſaložk wumoz- nja nimaja, tak tež niz ſa jeniežki ſaložk ſwojeje wěry a ſwojeho předowanja bibliju, naſche ſwiate piſmo! Podla, haj mi ſo ſda, wysche biblije ſtajeja widženja a wužby jeneje předáčki, kotrež maju ſa proſecžim, katraž je ſunje tak kaž Jan tón ſcěni ſe widženju widžala njebeža a wěžnoſez!”

„Wostaúmy tola pschi naſchim starym wuſnacžu, ſo jenož ſo ſaložimy a twarimy na ſenje Jeſuha a na bibliji a ſo jenož psches wěru ſbóžni budžemy bjes ſakonja ſtutlom, kaž to ſrjavi Pawoł hižo je prajil. W Jeſuha Chrystuha je ſo Boh

Knjegs nonajkražniščo sjeviš nam člowljetam a nam njeje wjazy
trjeba prisetov a věščerjow, tež niz s Ameriki!"

"Haj, tu ja tež praju pschezo sažo, nječ je to rēč wo sektach
abo hewak wo věrje abo wo živče do zyla a jeho žvožu! Do-
zyla, wěšč, tež Pawoł je žo vola i tejkimi žabbatist. i bědžic
měl, kaž adventistojo tež rěšaju!"

"Haj a Pawoła nježku powalili, wjele bóle žu s tajkumi
a podobným židowskym spocžinanjem a sawjedženjom tež živoje
žahudženje namakaš tam pšches siednocžených japoschtošow we
Jerusalémie!"

(Počræžowanje.)

Zyrkej a stat.

Němisko-nazionalna a němisko-ludowa strona sakſkeho žejma
stej žo na to siednocžilej, so žo nětko niz dla živjedženja 1. meje
a 9. novembra na lud wobrocža, ale so rošžudženje luda žebi
žadaju w tym, hač ma žo nětežišči sakſki žejm rošpuschěžic
abo hač ma dale wobstacž. Tutoň namjet je žo ministerstwu
pschepodař. Pošta tuteho nětko je, hač hnydom ludowej woli
rošžudžic da abo hač žo hysčče s tuthym dšlihi. — Tak je žo tole
präschénje, kotrež tydženja hižo naspomnichimy, cžim khutniſche
scžinile a na kóždym nětko je, so sa tu wěz wustupi, kotrež je po
jeho měnjenju najlepšcha, abo, hdž njenižce tole wopízmo žanej
wustajiež, so wustupi ja tu, kotrež je ta mjenje hubjena. Sa
wšchěch, kotsiž pak zyrkej a nabožinu lubuja a w njej tu dobrū,
spomožazu móz ſu lud a kraj kaž ſa jenotlivého widža, budža wje-
džec, kaf maja žo tu rošžudžicž.

A rošpominanju.

Pſchivěra žo pschezo někoho boji, niz pak někoho, kotrež
je s teje jeneje praweje wěry, a pſchivěra boji žo tuteho wysche
wſcheho. Hewak tola njetrjebała tu hakle pſchi wěrje býč. Pſchivěriw pſhestupuje potajkim pschezo přenju kaſnju. Luther
tola praji, so dyrbimy teho jeneho a jeniežkeho Boha žo bojecz
wysche wſcheho, kotrež praji a prajicž žmě: Ja žym tón Knjegs,
twój Bóh, ty njedýrbisich druhich bohow měcz pſchi mni! Schtó
pak je tutón jedyn, kotrehož žo pſchivěriw na wſchém požledku
bóle boji hač Boha Knjegesa a kotremuž žo bóle dorvéri hač Bohu
Knjeges? Schtó hewak hač djabol žam, kotrež pschezo ſadu
wſcheho, ſchtóž ſ Boha a ſ Božeje wole njeje! —

Njewěra praji, so nicžo njewěri. Je to wopravodže tak?
Ně, pſheměń něščto male a potom masch to prawe! Pray: njewěra wěri, so nicžo njeje, abo lěpje: njewěra wěri, so jedyn Boh
njeje. Njewěra je runje tak jena „wěra“, kaž je nascha evan-
geliſka děra jena wěra. Ale kafka wona je! A ſ cžeho pſchidže
wona? Tola ſ teje bojoscze, so „knjegs Cžlowjek“ by pſchidacž
dyrbjal, so wjazh ſ tuthym tak mjenovanym „knjegom“ njeje, ale
so je jedyn druh i knjegom, tež na tym najmudrischim cžlo-
wjeku. Chzesch th to ſ tuteje „wěry“ býč abo ſ tamneje, kotrež
pſched teho jeneho a jeniežkeho Knjegesa ſtupi, žo modlo: „Mój
Knjeges a mój Božo!“

S bliska a ſ daloka.

— Macžiza Sſerbſka živječeſče ſańdženu živój 75-
lenný jubilej. Tole budž tu dženža hižo ſ krótka ſapižane;
drobnisheho podam ſa tydženj. Nječiž pak tež kóždym cžita ro-
sprawu nascžich „Sſerbſkých Nowin“, ſo by prawje dopósnal,
ſchto nam Sſerbam Macžiza Sſerbſka je a býč dyrb, a ſo kóždym,
tež ſ Macžizy Sſerbſkej ſtacž dyrb a ſ nascžemu Sſerbſtu.
Schkoda, ſo bě jich jenož mało hoſczi a ſobustawow ſ prosteho

luda pſchitomných. Bychu něščto dobre žerbſke živječeſti ſe
Sſerbom ſańdženosče w živjedženskym pſchednosčku ſ. wys-
iſcheho ſtud. radu Ota Wiczasa-Stollbergskeho. Tež woni, nascži
wſchědni Sſerbjo, bychu runje kaž zyla naſladna živjedženska
ſhromadžisna murenje ſahorjeni a džakovni živjedženskemu rěč-
niček pſchipožluchali. Pětr Mlónik ſtaný wot mortivých pſched
nami ſe žwojimi kherluſchemi a ſ nabožnym duchom žwojeho
čaža. So by tajki dobrý pobožny duch žo ſběhný mjes Sſer-
bam a duitaš mózne a ſahnal teho njeſpobožneho pſche jara na
ſwonkne ſaměrjeneho ducha, kotrež možow nabýva mjes Sſer-
bam. To by najrjeñšchi pomnik byl, kif by ſo Pětrej Mlónicej
ſtajiež mohl a tym kif ſ nim dratſja ſu byli w pobožnoſci a
luboſći ſ Bohu a ſ žerbſkemu ludej a ſ tým ſ dobom ſ 75-lennemu
jubilej Macžizy Sſerbſkeje. „Pomhaj Bóh“ Pětra Mlónika
kaž druhich ſudowých bažníkow tež wopomni ſ jich kherluſchemi.
S woſebitnym džakovni witanym teho dla, ſo živjedženski rěčnič
woſjewi, ſo ſ ſetu nowy wubjerf Mlónikowých ſpěwom wuda.

— W Budyschinje wotměwa ſo tutón tydžen ſibliski ſursus
ſa duchownych. Pónđželu wjeczor je we 8 hodžinach přenje ſen-
dženie; ſ džělom ſo wutoru rano w 9 hodž. ſapocžne a traje
hač do ſchitwórtka wjeczora, ſo ſkonečno ſ evangelisaziju w Ma-
rijnej a Marijinej zyrkvi. Pſchednosčki a rěče maja pſchi tým
duchowni Spranger a Dreves ſ Draždžan a Pangriž ſe ſsmjec-
ſez. Smutskowne miſionſtvo je to, kotrež tuto dželo wuhotuje;
kaž to w Budyschinje, tak tež hewak po ſakſkej.

— W Draždžanach ſměje wot 31. haprileje hač do 3. meje
nascž ſmutskowne miſionſtvo ſa ſakſku žwoje hlowne ſhroma-
džisný tuteho ſeta. Pſchi tým móže wopomiež wobstacze o wu-
wiež dweju ſkutkow luboſeže pſches 50 lět. Je to 50 lět, ſo
bratrowski wustaw w Moritzburgu wobsteji, a tohorunja 50 lět,
ſo mamy w Delnjej Lóžničy pola Draždžan ſeminar, w kotrejž
ſo wothladařki ſa tak mjen. ſahrody ſa male džecži wuwočuju. Hlowne dželo tuthych dnjow ſmutskowneho miſionſtwa budže na-
ičej mlodžinje wěnowane. Pódla krajneho towarzſtwa ſa ſmut-
skowne miſionſtvo ſchadžuju ſo w Draždžanach ſ nim tež towarz-
ſtwa, kotrež ſa ſebje na woſebitých polach ſmutskneho miſionſtwa
dželaja, kaž na pſch. krajne towarzſtvo ſa žónsku mlodžinu. —
Dželo ſmutskowneho miſionſtwa je nascžemu ludej jara nusne
a jara ſpomožne. So bychu tež wſchitz, kif nuſu nascžeho luda
dopósnawaja a žohnowanja poſne ſkutkovanie ſmutskowneho
miſionſtwa ſnaja, tuto nascž ſmutskowne miſionſtvo živěrnje
a pilnje podpjerali ſe ſkutkem a ſ dobroproſchenjom!

W ſchpaniſkej je ſkutk evangelisazije žwoje přenje 50 lět
pſchekročil. Evangelisazija je w tuthym katholiskim kraju tež we
pojovniskich lětach poſtupovala. Woſebje we hlownym měſcze
Madrid pſchibýwa licžba evangeliskich. Je tam tež evangeliski
gymnasijum, a tutón je derje wopytaný. Na tuthym gymnasiju
buču mužojo wukublani, kotsiž ſu nětk dla žwojeho evangeliskeho
wukublania a wuwočenja w naſladných měſtnach žwojeho wót-
neho kraja. Šsu tam tež evangeliske ſhrotowonje, a to we měſto-
maj Madrid a Escorial. Tam namaka jich mnogo ſanjerodž-
ných džecži wukhow. Tak je to nětko tak, ſo to mjeno „protestant“
we wjele woschtachy ſchpaniſkeho luda žane wudmo wjazh njeje.
Wodžer a hlowa tuteho evangeliskeho džela je němſki evangeliski
duchowny ſliedner.

Liftowanje: W. we W. ſa Mižeric. Dom. — T. w B. ſa
Jubilate.

Samolwity redaktor: farař Wyrgacž w Nožacžizach.

Cžiſhcz ſsmolerjez knihicžiſhječeřne a knihařne,
ſapiž. družſtvo ſ wobmjeſowanym rukowanjom, w Budyschinje.